

Pulkveža Oskara Kalpaka atcere Kanberā

Pulkvedis un viņa gars

Šī gada 4. martā, Imanuela baznīcas zālē, DV Kanberas nodaļa rīkoja pulkveža Oskara Kalpaka atceres saietu.

Saietu atklāja un atceres runu teica DV Kanberas nodaļas valdes priekšsēde Inta Skrīvere.

Viņa lasīja izvilikumus no mācītāja Gunta Kalmes sprediķa Pulkvedis un viņa gars (grāmata – Durvis uz mājām. Mācītāja pārdomas par savas tautas vēsturi).

Guntis Kalme raksta: “Cilvēkam ir daudzas Dieva dotas dāvanas... dvēseles un pārliecības spēks. Kalpakam bija Dieva dāvana šo spēku atrast arī savos zēnos... Brīvības cīņu fotogrāfijas rāda.. jauniešu un pat pusaudžu Latvijas armijas rindās... Pulkvedis zināja, par ko viņš cīnās, un tādēļ viņš savu pārliecību spēja iedvest arī saviem karavīriem.”

Kalpakiēšu lakoniskie vārdi: “Ar viņu mēs uzvarēsim” ir pieminēklis Kalpaka garam.

Guntis Kalme iztirzā divus svarīgus jautājumus: Kāpēc mums Kalpaks tika dots - “Lai dibinātu Latvijas armiju un sāktu Latvijas atbrīvošanu. Mums vajadzēja kādu, kas bezcerīgā brīdī veiktu neiespējamo! Viņā iemiesojās... visas mūsu tautas gadsimtiem ilgu alkas pēc brī-

vības.”

Kāpēc mums Kalpaks tika ņemts – “Ja viņš nebūtu aizsauts tik ātri, mums pašiem tad nevajadzētu pūlēties, mēs varētu tikai raudzīties... Kalpaks tika ņemts, lai mēs nestu tālāk viņa garu...”

Noslēgumā Skrīvere lasīja Leonīda Breikša dzeju “Brīvības pieminēklis balāde.”

Vēlāk, pie kafijas galda, viens no saietu dalībniekiem bija atnesis parādīt viņa tēva, bijušā

virsleitnanta, leģionāra, Jūlija Burkevica, toreizējo 1937. gadā, kā Latvijas Kara skolas audzēkņa, rakstīto domrakstu (rokkrakstā, ar zīmuli), un, kurā tiek pieminēts pulkvedis Kalpaks, un viņa loma Latvijas armijā.

Saieta apmeklētāju vidū vēl bija divi Latvijas brīvības cīnītāji, Otrā pasaules kara, leģionāri, Arvids Purvis un Žanis Mediķis.

Skaidrīte Darius

Žanis Mediķis un Arvids Purvis. Foto: Imants Skrīveris.

LIETUVA SVIN NEATKARĪBAS ATJAUNOŠANAS DIENU

Pusdienlaikā Neatkarības laukumā tika svinīgi uzvilkti triju Baltijas valstu karogi. Foto: Kestutis Vanagas / EPA.

Lietuva 11. martā svinēja Neatkarības atjaunošanas dienu - 27. gadskārtu, kopš toreizējā Lietuvas Augstākā Padome jeb Atjaunotais Seims pieņēma aktu par valstiskās neatkarības atjaunošanu.

“Lietuvas Republikas Augstākā Padome, pauzdama tautas gribu, nolēmj un svinīgi pasludina, ka tiek atjaunota 1940. gadā svešu spēku apturētā Lietuvas valsts suverēno pilnvaru izpilde un no šā brīža Lietuva atkal ir neatkarīga valsts,” teikts aktā “Par neatkarīgas Lietuvas valsts atjaunošanu”, kas tika pieņemts vēlā 1990. gada 11.

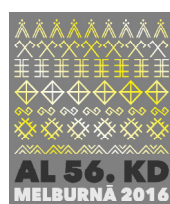
martas vakarā. Par šo aktu toreiz balsoja 124 deputāti, bet vēl seši parlamenta locekļi no balsošanas atturējās.

Visi interesenti šai dienā var apmeklēt Seima ēku, kur paredzēti koncerti, izstādes, radošās darbnīcas bērniem un dokumentālo filmu skate.

Vakarpusē Viļņas Katedrāles laukumā norisinājās Neatkarības atjaunošanas dienas koncerts “Esmu stipra, skanīga, skaista”, bet Sv. Jāņa baznīcā koncerts “Universitāte - pilsētai”.

LETA

Atklāšanas koncerts

Ieejot Melburnas latviešu namā pēc sešu gadu prombūtnes, brīnumainā kārtā nebija nekādas laika pārrāvuma sajūtas. Neskatoties uz to, ka te tik tiešām daudz kas uzposts, pagalmi izskatās citāds, vecā nama ieejas durvīm jauns stikls, kafejnīca modernizēta, viss šķita tik pazīstams un mīļš. Varbūt tas arī nav nekāds brīnums, jo vairāk nekā savas dzīves pirmos trīsdesmit gadus tieši šeit pavadīju daudz laika. Skola, mēģinājumi, koncerti, bibliotēka, viesu vakari... Kā gan šis nams varētu šķist citāds kā mīļš?

Kultūras dienu laikā nams bija kā bišu strops. Visās malās liela rosība. Pagalmā cilvēki čaloja. Mazajā zālē un foajē – tirdziņš. Kafejnīcā tauta iestiprinājās, iekams devās uz nākamo sarīkojumu. Es biju namā pirms

un pēc izrādes “Eslingena”, kas bija arī laiks pēc garīgā koncerta. Bija izdevība aprunāties ar tik daudz sen neredzētiem draugiem un paziņām, kā arī aplūkot tautiešu darinājumus. Sev es iegādājos jaunākos izdevumus par MLB Daugavas skolu, tādejādi papildinot jau pasen aizsāktu krājumu par “nerimto straumi”. Un kā bez latviešu nama pīrādziņiem? Tagad aizletes mani apkalpoja pavisam jauna maiņa – smaidoši, izdarīgi otrās un trešās paaudzes latvieši. Skaistas iedibinātas tradīcijas neizzūd!

Bija pienācis posties uz atklāšanas koncertu, kas notika Our Lady of Carmel baznīcā, nevisai tālu no latviešu nama. Kā allaž, ļoti aizkustinošs bija brīdis, kad jaunieši ienesa Latvijas karogu. Uzrunas teica LAAJ priekšsēde Kristīne Saulīte, Latvijas Republikas Kultūras ministre Dace Melbārde un Kultūras dienu priekšsēde Lāra

Brennere. Rakstiskos apsveikumus nolasiņa Markus Dragūns – to starpā bija apsveikumi no LR Prezidenta Raimonda Vējoņa un Viktorijas Daudzkultūras ministra Robina Skota. Kultūras ministre sveica klātesošos mūsu “mazajos kultūras svētkos”, atzīmējot, ka šādi svētki jau daudzus gadus notikuši vairākās mītnes zemēs (tagad – diasporās). Var jau būt, ka no Latvijas skatījuma šie ir mazi svētki, bet Austrālijas latviešu Kultūras dienas manuprāt ir patiesi lieli svētki. Aiz to īstenošanas taču slēpjas daudz pašizliedzīga darba. Ilgus gadus tās notika ik gadu, tikai pēdējos gados katru otru, bet arī tas nav maz. Lielais mēģinājumu skaits, programmu izstrāde, telpu sameklēšana un koordinēšana – tas viss notiek brīvprātīgi, papildus maizes darbam, bieži vien pašiem dalībniekiem un organizētājiem piemaksājot no savas kabatas. Nē, mazi svētki tie nu gan nav. Varētu teikt, ka visi trimdas/diasporas/Latvijas novadu svētki ir kā ziedi, kas (Turpinājums 3. lpp.)

Atklāšanas runu teic LAAJ priekšsēde Kristīne Saulīte. Foto: Valda Liepiņa.